

Kevätkuiskeita

Keväistä väsymystäkö, kysimme naistoimitukselta, joka nuorekkaasti huokaisten vaijui työtuoleilleen.

Ilmeni kuitenkin, että kysymys ei ollut kevätväsymyksestä paremmin kuin vitamiinipillereitten puutteestaakaan, tulipahan vain — hatunostosta. Ymmärsimme.

Se, keväinen naisen hattu, jos mikä on varma kesän tulon merkki, varmempi vielä kuin väkättäjät västäräkit ja piipittävät peipposet. Täällä se on runsauden pulma, meillä siellä jossain se on pulma vain sikäli, että saadaanko aivojamme pakkaselta säästännyt karvaturri ennen juhanusta vaihdettua kesäkeveään suikaan.

Vielä kysymys kuitenkin ei ole ollut aktueeli, sillä siellä jossain on lunta rutkasti ja kevään tulon aavistaa vain lämpimän lehdhduksista keskipäivällä ja päivän pitenemisestä niin, että päiväjärjestys kokonaan on mennyt sekaisin. Siellä ne vielä hanget kantavat auringon nousua, vaikka päivisin jo humahdelee oudosti korvessa, kun lumet laskeutuvat. Räystäävät ovat tippuneet, mutta kuitenkin kaikitenkin tuo karu korpi on vielä valkoinen, vaikka sen vireät virrat jo jäytävätkin altpäin talvipotteitaan syökyäkseen kerran kesempänä kuohuvina koskina kahtaalle, toiset vanhan Suomen rantoja syleilevään Pohjanlahteen, toiset uuden Suomen valkeaan mereen.

Oli kumma lähteä kulkemaan tuolta kaukaa tänne ihmisten ilmoille. Miten lie siinä mennyt alkutaival, ei ihmeempiä ainakaan jäänyt mieleen, mutta kun juna jyräsi kohti länttä, niin johan nyt: Täällähän oli kevät! Kevät isolla kirjaimella. Oli kuin lämmin aalto olisi hulvahtanut yli sydämen, kun ensimmäiset ruskeat läikät levittäytyivät silmän eteen Oulujärven ääriä lähdettyämme. Ja kun niitten luku vain lisääntymistään lisääntyi länttä lähesfyessämme, niin suli mieli autereiseksi kuin pääskysellä pesänteossa ja meistä alkoi tuntua, että tulemme kuin toiseen maahan.

Ja niinhän se on olo täällä vanhassa rantakaupungissa kuin toukokuulla. Ei tee hiekan sohjusta sukeltautuminen korpitiellä samaa vaikutusta kuin kuivan rotuvaarin astuminen kadun päivänpaisteisella puoliskolla. Laananoja lainehtii kuin mikä Hollannin kanava ja vesiviljavana näyttää iltavalaistuksessa vallan kiehtovalta. Ja mikä kumma kohina täytti ilman, kun iltayön hetkenä kävelimme keskikaupungilla. Kuulustella piti, Merikoskiko se, mutta ei — kohu kävi vain vaatimattomasta Laananojan putouksesta, joka nyt jäänläähtöä leikkien syyti vettä syliin täydeltä Isokadun alle.

Hiljaiseksi sensijaan on käynyt vanha ystävämme Merikoski, joka nyt voitettuna virtaa vakaana kuin vanha valtion viranhaltija, arvonsa tunteva, tapoihinsa tottunut. Näkyvät ovat jo ihmiskäden luomatsen varsilla, sen harteilla, ihmekös, jos ei kummia kohise. Mutta muuten näyttää maisema joen alajuoksulla tutulta ja huvikseen tuota taas potnapekkojen kanssa seurailisi kevään edistymistä kaukaisen korven vedet vastaanottavassa suvannossa.

Lämmin, yllättävä, uutta uskoa samalla antava on jo kevät täällä. Kumpi ei enää näkkelisi viiltävää viimaa, pahaista pyryä niskaamme, niinkuin vappuna vuosi sitten. Uutta kevättä kaivataan niin korvessa kuin kaduilakin.

Antaahan vain ruskeitten läikkien laajeta lämpöiseksi pelloksi.

P a n u.